

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 408 R בס"ד ערש"ק פר' שלח י"ד סיון תשע"א

פצוצים יקרים

שלח לך אנשים (י"ג, ב') מפרש רש"י לדעתך אני איני מצוה לך, לו היתה אמונתם של המרגלים שלמה היו נכנסים מיד אבל בזה שהתעקשו לשלוח מרגלים הראו בדעתם שאין להם את האמונה השלימה לכן אמר שלח לך מדעתך לפי שהיו חלשים באמונה ראה הקב"ה כי טוב עבורם שישארו ארבעים שנה במדבר עם משה רבינו להתרגל מעט מעט באמונה.

שלח לך אנשים (י"ג, ב') פעמים רואים בשמים צדיק שסיים תפקידו בזה העולם וכדי שיישאר בעוה"ז שולח הקב"ה אנשים שיעתיר עבורם או ישקם מתורתו הקדושה עי"ז יש לו כבר תפקיד בעוה"ז ויוכל לחיות עוד, וזה הרמז שלח לך אנשים ויתורו ע"י שליחת האנשים ישאר הצדיק בחיים. (החזוהי הקדוש מלובלין)

ויקרא משה להושע בן נון יהושע (י"ג, ט"ז) משה רבינו ראה שיהושע מתהלך תמיד מתבודד מבקש מהשי"ת שיושיע לו, כי זה הכוונה במילת 'הושע', קרא לו "יהושע" - כלומר שדבר זה הוא בעצמו הישועה כאשר האדם אינו מפסיק לבקש מהשי"ת שיושיענו זוהי הישועה האמיתית והתכליתית.

(הרה"ק רבי העניך מאלכסנדר זצ"ל)

עלו זה בנגב (י"ג, י"ז) בדרך רמז: 'עלו זה בנגב' לחכמה כלומר לעלות במעלות החכמה 'עליתם את ההר' צריכים להתגבר על היצה"ר הנמשל להר ואח"כ תתעלו, ואז 'וראיתם את הארץ מה היא', תראו לבד כי כל הארציות - כל העוה"ז הגשמי 'מה היא' הוא אין בו ממש שאינו כלום. (בית ישראל בשם הגה"מ אלימלך) והתחזקתם ולקחתם (י"ג, כ') כל אחד צריך לידע שיש לו הכח מהשי"ת להתגבר על ההסתרות, וגם בגלות יש הכח לבני ישראל להתחזק אבל המרגלים כיון שלא התחזקו וגרם הגלות לארבע כנפות הארץ ולזרותם בארצות.

ויבא עד חברון (י"ג, כ"ב) רש"י: כלב לכדו הלך שם ונשתמח על קברי אבות וכו', כל אחד מישראל צריך לעשות השתדלות בעצמו וגם צריך להשען על זכות אבות, וכן אומרים בשם הבכש"ט, הנוסח בתחילת העמידה אלקינו ואלקי אבותינו, קודם ההשתדלות העצמית ואח"כ להשען על זכות אבות כן עשה כלב הלך לבדו להשתמח על קברי אבות ואז ויבא עד חברון ועמד לו זכות אבות.

ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם (י"ג, ל"ג) עיקר חטאם של המרגלים היה בהוספה וכן היינו בעיניהם. כי ונהי בעינינו כחגבים אפשר עוד להבין אבל וכן היינו בעיניהם. מה איכפת לך ומה ענינך איך אתה נראה בעיני אחרים.

ונהי בעינינו כחגבים (י"ג, ל"ג) רואים את החילוק בין המרגלים ששלח משה למרגלים ששלח יהושע, המרגלים ששלח משה לא היו צריכים לפחד כי יכלו להסתתר בתוך קליפת רימון (כמובא במדרש) ובכל זאת הוציאו דיבה על הארץ. לא נוכל לעלות, ואילו המרגלים ששלח יהושע היו צריכים להסתתר ואחר שיצאו מחומת יריחו היו צריכים להתחבא עוד שלשה ימים ואעפ"כ לא פחדו ואמרו ליהושע (יהושע ב כד) וגם נמוגו כל יושבי הארץ מפנינו, רואים שהכל תלוי איך מסתכלים.

טובה הארץ מאד מאד (י"ד, ז') אחד מתלמידי הרב מלובלין עלה לארץ ישראל, והצטער מכך שלא זכה להרגיש את קדושת ארץ ישראל, נגלה אליו הרבי בחלום ואמר לו: על ארץ ישראל כתוב 'טובה הארץ מאד מאד', אם מקיימים מאמר חז"ל 'מאד מאד הוי שפל רוח' זוכים להרגיש את טובת הארץ וקדושתה.

(אמרי שמאי בשם באר משה להאדמו"ר מאוהרוב)

סר צילם מעליהם וה' אתנו אל תיראום (י"ד, ט') כל כח הספ"א הוא רק דמיון כמו הצל שאין בו ממש, ולכן מי שיפה כוחו לגשת למלחמה כראוי רואה כי הוא צל... כמו כן צריך כל אחד להתחזק ולהאמין כי הוא רק צל ע"י שרואה שהצדיקים מתחזקים נגד היצה"ר, והאדם בכח האמונה והביטול יכולים להדבק במעשי הצדיקים.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

408
2

שיחת הרא"ש זיע"א תשע"ב באב תשל"א פאבא ליצפאס ע"י א.א.

(המדומה) של עצמו בשביל להפיק את ההנאות שלו, שע"י הפעולות שהוא עושה העולם יכיר אותו והוא יהיה מפורסם, והוא לא שם לב עד כמה הדבר מביא לידי גיחוך: בפני מי הוא רוצה להיות מפורסם? מי זה העולם שהוא יהיה חשוב בעיניהם? מישהו בכלל חושב עליו? מכאן אנו יכולים לראות עד כמה האדם הוא כלום, כמו מדבר ליל ישימון. הוא מסכים לסבול כאבים עצומים, ולהסתובב עצוב כל היום, בשביל הפינוק שהוא יהיה מסכן. כדאי לו להסתובב כל הזמן עם כאבים איומים בכדי שהוא יחשוב לעצמו שהוא מסכן ושנאנשים מרחמים עליו, בזמן שאף אחד לא חושב עליו בכלל. הוא רוצה לסבול יסורים כאלו שהוא לא יכול לשאת אותם, אי אפשר בכלל לתאר את הצמצום של היסורים הללו, הוא עלול לאבד בעטיים את שפיות דעתו, אבל כל זה כדאי לו בשביל קצת מסכנות שהדמיון מספק לו. בכדי שידמה לו שהעולם מרחם עליו הוא יסבול כאבים, ובונה לעצמו עולמות בזמן שאף אחד לא חושב עליו. כמו כן, כשם שהוא מחפש את התענוג של המסכנות כך הוא מחפש לעצמו את התענוג הגדול מהדמיון של גאוה. הוא יכול, והוא יודע, והוא

בפרשת האזינו נאמר על בני ישראל "ימצאנו בארץ מדבר בתוהו ליל ישימון". אדם הוא בבחינת "מדבר", כמו מדבר שומם שאין בו כלום כך האדם אינו כלום. אין. והיות שהרבש"ע רצה תהלה מקרוצי גושי חומר, במדבר שממה הזה הוא נתן מהחכמה שלו, ומהכח והממשלה שלו, וכמו שהרבש"ע מפורסם בעולמות שלו הוא נתן גם בו יכולת להיות מפורסם, ויחד עם זה נתן לו את כח הבחירה, שכאשר הוא עושה פעולה לא ייחס אותה אליו. תכלית הבריאה היא שהאדם יכיר את המציאות האמיתית שלו, וכאשר הוא פועל ועושה עליו לבחור ב"ונחנו מה", ותמיד להשאר בערך שלו. הוא אין כמו מדבר שממה, וכל מה שנעשה על ידו זה הכל רחמי שמים, הוא הפועל ועושה הכל. ועל כן בכל פעולה שהוא עושה עליו לפחד ולבדוק את עצמו שלא יקח לעצמו את הכבוד של ה', ולבקש רחמים שלא יצא כשלון מהפעולה הזאת ולא יהיו חורבנות. כמו שירושלים וביתר נחרבו בגלל דברים קטנים, כך נחרב כל דבר אם האדם איננו נשמר ונוהר.

אולם האדם אינו רוצה לזכור את כל זה, והוא מעדיף לעשות בשביל האינטרסים שלו. הוא רוצה לחיות במציאות

כאשר כואב לו על החבר יכאב את הכאב של חברו לא את הכאב של עצמו, ובשעה שאנו בוכים על גלות השכינה לא נבכה על הכאב שלנו כי אם על הכאב של השכינה שהיא בגלות. כבר כ"כ הרבה שנים אנו יושבים על הארץ בלילה הזה ובוכים את הבכיה לדורות שגרמו המרגלים, שבגללה נחרבו הבית הראשון והשני, ועדיין אנו בוכים שנים כה רבות בגלל שהבכיה שלנו היא לא על זה שכואב לשכינה שהיא בגלות. ואף שהקב"ה הוא טמיר ונעלם, השכל הנעלם מכל רעיון, והוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו, וממילא מובן שלא שייך אצלו לא גלות ולא כאב, הכאב של השכינה הוא, הפירוד לבבות שיש בינינו, כאשר איש את רעהו חיים בלעו. הכאב של הרבש"ע הוא כאשר אנו לא מאוחדים איתו, ולא שייך שיהיה לנו אחדות איתו רק כאשר איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק.

אבל לדאבוננו אנו לא לומדים מהכאבים שלנו להכיר את המציאות שלנו, ולכן אנו סובלים עדיין בגלות, והכאב כ"כ גדול אצל כל אחד ואחד. הרבש"ע לא נתן לאדם יסורים, הרי "מאתו לא תצא הרעות והטוב", האדם מביא על עצמו את היסורים עם העוונות שהוא חוטא על כל צעד ושעל, והיסורים הללו מביאים

מפורסם. מזה אנו נוכחים לראות עד כמה האדם הוא כלום. מה אנוש כי תזכרנו. אין בכלל ממי לדבר.

ומכאן עלינו לקחת לנו מוסר השכל. כי בשביל למצוא את המציאות (האמיתית) שלו צריך לסבול כאבים. אז כמו שהוא רוצה לסבול כאבים בשביל להיות מסכן ויהיה לו את הפינוק שכל העולם מרחם עליו, במקום זה שיסבול את אותם יסורים בכדי להגיע לכאב של שכינתא בגלותא.

הנה למשל כשאדם רואה את החבר מתפתל ביסוריו הוא מרחם. לאמיתו של דבר לא כואב לו הכאב של החבר, כואב לו שלא יקרה לו אותו דבר, ומרוב שהוא 'אין' הוא משלה את עצמו שהוא "פיינער איד" וכואב לו על החבר, אבל אם יעזור לרגע יראה שבעצם הוא מפחד על עצמו שלא יקרה לו חלילה מה שקרה לחבר. הוא הרי חי בעולם שלו, ושקוע באינטרסים שלו ובמסכנות שלו, ובשביל המסכנות הזו הוא מוכן ללכת עד הסוף, שווה לו לסבול כאבים איומים, אפילו אם בסוף ירד מדעתו ויכנס לבית חולים. ולדאבוננו אחוז גדול של אנשים מביאים כך על עצמם את האסון הזה. אמנם הרבש"ע ברא כזו דרך של אין והכניס בליבו רחמנות על העולם בכדי שמזה יגיעו להרגיש את הרחמנות על הרבש"ע,

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

408 ד

שאדם צריך לעבוד על עצמו היא להפוך את הגוף לנפש, וכל הזמן עליו לפחד שלא יכשל עם הגוף, כמו שכתוב "אשרי אדם מפחד תמיד", ושלא ישאר בסיפוק של המסכנות של הגוף, מה שהוא מדמה בנפשו שכל העולם מרחם עליו בזמן שאף אחד לא חושב עליו. אף אחד לא יכול לחשוב על עצמו ואיך הוא יכול לחשוב על השני.

המשך יבוא אי"ה

לריחוק לבבות. בזמן שכואב לאדם הוא לא מסוגל לשמוע שיחה של בני אדם, הוא גם לא יכול לשאת את קול פסיעות רגליהם, הוא נהיה מרוגז כמו חיה, וזה מכניס בו שנאה לאנושות.

אולם אם בתוך הכאבים שלו הוא חי ביסוד שלו, שהוא אין, ללא חיות, כמו דומם. ממילא הוא רואה שהחיות שלו היא רק מ"ויפח באפיו נשמת חיים". אז הוא לא חי עם הגוף, הוא חי עם הנשמה, והוא נהפך לבחינת נפש. והלא כל העבודה

שהשמחה במעונם

הר"ר מרדכי קורנפלד ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר שמעון ברזסקי ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר צבי קורנפלד ומשפ' להולדת הבן
הר"ר יצחק סגל ומשפ' להולדת הבן
הר"ר יוסף שלמה דורון ומשפ' להולדת הבן
הר"ר בנימין סירוטה ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר דוד גולן ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ'
לאירוסיו הנכדה ולהכנס הנכד לעול המצוות
הר"ר יונה מילר ומשפ' לאירוסיו הבת ולהכנס הבן לעול המצוות
הר"ר יהודה ליב פרוש ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות
הר"ר יעקב קרליץ ומשפ' לאירוסיו הנכדה
הר"ר אליהו אלישיב ומשפ' לאירוסיו הבת
הר"ר אהרן גריצווייג ומשפ' לנישואי הבן

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' עדני 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 פקס:
ת.ד. 5080
ירושלים 91050